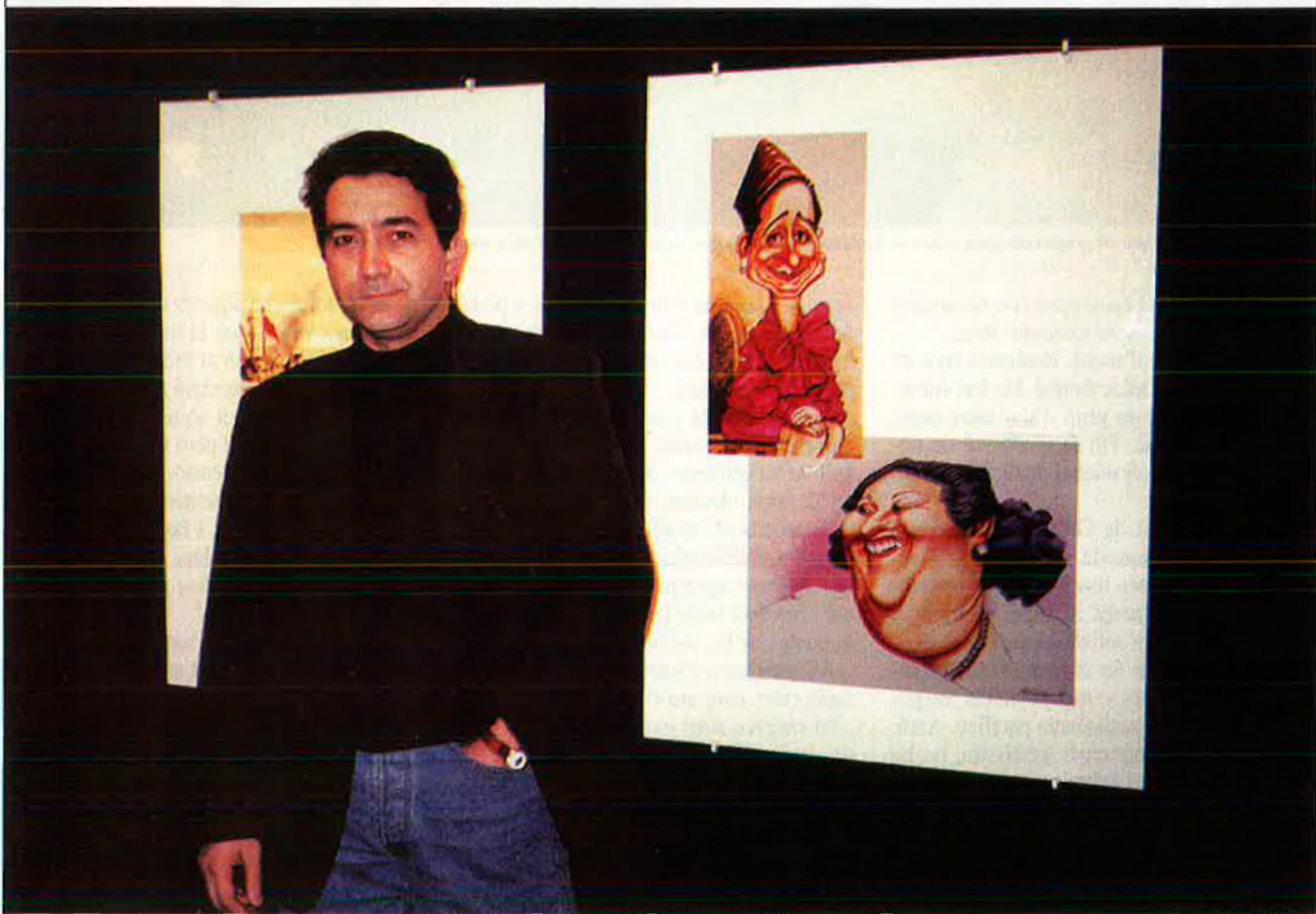

La caça sota el llum de peu

Ferreres, dibuixant de diaris

Miquel Ferreres exposa, des del 26 d'octubre, i fins al 16 de novembre, les seves "Il·lustracions" al Col·legi de Periodistes de Catalunya. Són les caricatures d'un franc tirador que selecciona... apunta... i dispara metàfores d'alt calibre.

Miquel Ferreres creu que l'esperpent que sol caracteritzar la política arreu de l'estat espanyol dóna per a molt.

C. PUÉRTOLAS

Quan era petit, en Miquel ja es guanyava, de tant en tant, alguna clatellada o altra a l'escola. Delicte: caricaturitzar el professor era molt més divertit que no pas la tortura d'arxivar a la memòria, tot just estrenada, el "llibre" de torn.

Això passava al barri de Sants (Barcelona), on en Ferreres va néixer ja fa 43 anys. Entre aquella canalla, també hi corria un vailet que amb el temps s'ha convertit en un altre dels observadors més incisius de la realitat catalana: Quim Monzó. Amb ell

i amb Ramon Barnils, entre altres, van assajar, molts anys després, de ressuscitar *El be negre*.

D'OCA A OCA...

Ferreres es considera autodidacte, "en la mesura que no hi ha cap escola que et pugui ensenyar això, i per tant he hagut de treballar i aprendre'n dels altres". Així i tot, va passar per l'Escola d'Arts Aplicades de la Massana, on va fer pintura, modelat-

ge, il·lustració i "publicitat i disseny gràfic, que van molt bé, perquè costa fer alguna cosa potable". Amb bons mestres s'aprèn el què sigui.

I ell es va decidir per la caricatura. Acabava d'inaugurar-se la dècada dels setanta i aquesta era una tradició que s'havia estrocat amb l'arribada de la dictadura franquista. Tradició marcada per la "netedat gràfica, en blanc i negre, dels Opisso, Apa, Bagueria, El Cor Net...". Però Ferreres, de mires més amples, va mirar carica-

tures de tot arreu – “he hagut d'agafar d'on he pogut” – i a la fi es va fer la seva pròpia cuina. Té un especial interès pels dibuixants americans de premsa, com ara David Levine. Però també li agrada Plantu, dibuixant francès que publica cada dia a la portada de *Le Monde*. O Chummy Chúmez: “Un mestre i un artista, un veterà de *La Codorniz*, amb textos d'un impacte tremend”.

L'any 1975 va començar a col·laborar a *El Correo Catalán*, i hi va entrar obrint portada amb els protagonistes de la cimera d'Hèlsinki. S'hi va estar, al peu de canó, “fins a l'últim dia”. I d'aquí a fer col·labo-

racions per a *El Jueves*, *Diari de Barcelona*, *Avui*, *Interviú*, *El País*, *EL TEMPS*, *El Pàpús* – “que va deixar un buit; es troba a faltar un revista de canya” –. També va fer d'il·lustrador a la televisió, al programa *Miramar*, durant els anys setanta, i a *Tri-bunal Popular*.

...FINS A LA VANGUARDIA

Des de fa tres anys que treballa a *La Vanguardia*, on munta cada dia “un teatre petit d'una sola escena”. A ell, li agrada definir la seva feina dient que és “dibuixant de diaris”. Que en el seu cas també vol dir “tocar el fons de la notícia, remenar la contradicció; no m'interessa la frivolitat”. O relaxar la gent que llegeix el diari. Fer gràcia, vaja.

Però la feina de Ferreres, que mai no ha tingut guionistes, significa, igualment, escollir un tema i treballar-lo. Trobar-hi la manera de fer-lo agraiït. I això s'aconsegueix “deixant de banda la política de tant en tant i anant canviant de temes”. Es tracta de connectar amb el sentiment generalitzat del carrer.

Amb tot i això, els polítics continuen donant joc. I és que l'esperpent que sol caracteritzar la política arreu de l'estat – “a la

resta d'Europa potser ho tindria més difícil” – dona per a molt. Li agraden, sobretot, aquells que gaudeixen de més èxit, els que són “especialment odiats”. Per exemple, Josep Borrell, ministre espanyol d'Obres Públiques i Transports.

¿I la censura? Directament, mai no n'ha patit. “Alguna vegada sents dir que alguna cosa ha caigut malament”. Una trucada: Manuel Neriz, el famós trànsfuga –del PSC a CiU– de Granollers. No li havia agradat veure's “retrat” amb un armari ple de jaquetes i una filla que li preguntava què era un trànsfuga. D'altres trucades, aquest cop més simpàtiques: Jordi Pujol o Jaume Sobrequès –portaveu del PSC–, ambdós per a demanar-li un dibuix.

El president de la Generalitat de Catalunya li agrada especialment:

“Si mires mil fotos, hi trobes mil cares diferents. Pots triar i remenar”.

Una característica comuna entre quasi totes les seves caricatures és el nas, que sol ser allargat, sobretot el dels polítics. Però no sembla pas que els problemes de Pinotxo hi tinguin res a veure. A Ferreres, no li agrada gens, això de basar els acudits en els defectes dels personatges: “El nas és un tret de caràcter i, si et fixes només en l'espai que hi ha entre aquest i els ulls, ja hi reconeixes la persona”.

La mena dels dibuixants encara no s'ha perdut del tot. I per a salvar les idees, una malaltia: portar sempre paper i llapis. Les armes del francitador. Això sí, hi ha una garantia: el blanc escollit no mor. Només queda ferit. D'humor.

Joan Marí

Jordi Pujol és un dels personatges que més agrada Ferreres.

C. PUÉRTOLAS